

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้

เราอยากเห็นอะไรไม่อยากเห็นมากกว่าการอยากเห็นหัวหน้า หัวหน้านี้เป็นสำคัญ หัวหน้าเด็ก หัวหน้าผู้ใหญ่ หัวหน้าครอบครัว หัวหน้านักเรียน คือครูอาจารย์ หัวหน้างานแผนกต่าง ๆ จนกระทั่งถึงขั้นระดับชาติ หัวหน้าเป็นคนดีหันหน้าเข้าสู่ศีลธรรม เป็นที่ตายใจของประชาชนทั่วประเทศไทยได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าแทรกแล้ว เป็นโจรเป็นมารทำลายชาติบ้านเมืองได้อย่างหน้าด้านนั่นเอง อาศัยตำแหน่งหน้าที่ที่ออกนอกหน้า ช้างหลังกินเรื่อยแบบร้อยล้านพันคม โจรมารทั้งหลายสู้ไม่ได้ นี่นำทุเรศเอามานะ บ้านเมืองจะอยู่ไปได้อย่างไร ก็เมื่อมีแต่เปรตแต่ผีกินบ้านกินเมืองอยู่รอบด้านเช่นนี้

กินทุกแห่งทุกหนนะ แผนกไหนงานใด มีกิน ๆ ๆ ตลอด บนโต๊ะใต้โต๊ะกินหมด ซอกแซกซิกแซกกินหมด โห พิลึกจริง ๆ นะ นำสลดสังเวชนะ หน้าด้านด้วย พวกนี้พวกหน้าด้านด้วย บ้านเมืองจะมีอะไรเหลือ ถ้าว่าทำไปตามหน้าที่การงานก็หลีกเลี่ยง ผักชีโรยหน้า เพราะมีเงินเดือนเป็นพื้นฐานไว้สำหรับเลี้ยงชีพอยู่ที่นี่ จะทำไม่ทำมากน้อยเพียงไรก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร เพราะเงินเดือนเป็นพื้นฐาน ประชาชนราษฎรเอาหัวใจเอาชีวิตจิตใจเข้าเป็นพื้นให้เหยียบย่ำไปเหยียบย่ำมาอยู่อย่างสบาย เพราะฉะนั้นใครจึงอยากเป็นแต่ข้าราชการเพราะมันง่ายมันสบายมาก เหยียบหัวประชาชนถือเป็นธรรมดาแหละ

การทำงานที่เอกชนทำงานของเขานี้หมุนตัวเป็นเกลียวเทียนนะ แต่วงราชการนี้เอื้ออวยน้อยนายอืดอาด เพราะมีเงินเดือนชีวิตจิตใจของประชาชนเป็นพื้นฐาน กินอยู่ในนั้นซื้รดอยู่ในนั้นเสร็จ ดีไม่ดีไปติดต่องาน ๕ หนยังไม่สำเร็จประโยชน์กลับมา หาเรื่องอย่างนั้นหาเรื่องอย่างนี้ ต้องได้ใต้โต๊ะใต้เก้าอี้เสียก่อนตามธรรมเนียมราชการยุคดาวเทียมมันเป็นอย่างนั้น มันกินกันอย่างนั้นนะ นำทุเรศจริง ๆ นี่นะ ว่าเราไม่รู้หรือ ลูกศิษย์เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์ไม่มีเลย คนไหนชำนาญทางไหน คนไหนรู้เรื่องทางไหน ๆ มาเข้าลั่นชกนี้หมดเลย เพราะฉะนั้นมันถึงรู้ได้ละซิ ไม่รู้ได้ยังไง

คนดีนั้นแหละเขามาพูด คนชั่วมันไม่มาพูดแหละ วิธีกินวิถีโง่งอย่างนั้นอย่างนี้แบบไหน ๆ จาระโนออกมา ๓ วันไม่จบ วิธีกินวิถีโง่ง ไม่ใช่วิถีที่จะรักษาชาติบ้านเมืองนะ วิธีกินบ้านกินเมืองที่พูดเวลานี้ โห มันนำทุเรศจริง ๆ ตามหน่วยงานอยู่ตรงไหน ๆ มีประชาชนราษฎรเข้าไป

เกี่ยวข้องกับ เลียงตรงนั้นหลักตรงนี้ หาอุบายอยู่นั้นแหละถ้าไม่ได้กินแล้วไม่ทำให้ ดูซินะ เงินเดือนก็ให้กิน มันยังไม่พอนี้ พวกพุงหลวงพุงยิ่งกว่าภูเขา นี่เราจึงเบื่อเอาจริง ๆ นะ เอื่อมะระอา โห ไม่ทราบว่าเป็นยังไงทำไมจึงสกปรกเอามากมายขนาดนี้ แล้วยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วยซ้ำ มองหาวิเวาของพุทธไม่มีเลยนะ มีแต่ยักษ์แต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง

ไปที่ไหนมีแต่กิน ทำไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ผักชีโรยหน้า ทำสะเปะสะปะ แม้แต่มาทำงานในวัดแฝงกับพระก็ยังไม่รู้ว่าเป็นมาอย่างนี้ นั่นบอกแล้ว ทำพอให้แล้ว ๆ มือ ผ่าน ๆ ไปเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันพอที่จะให้เห็นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ของชาติบ้านเมือง จากบุคคลผู้ทำหน้าที่แทนชาติบ้านเมือง มันเป็นอย่างนั้น นี่ถึงว่าเมืองไทยใครก็อยากเป็นแต่นาย ๆ คน มันสบายแสนสบายได้เหยียบหัวประชาชน เหมือนประชาชนเป็นหมาตัวหนึ่ง ๆ นี่เป็นเครื่องทดลองของขลังเขาแหละ

ใครว่าอะไรก็ว่าซิ เราไม่ได้หาเรื่องอุตรินี้ เอาความจริงมาพูดนี้ละ คนเราไม่อยู่ด้วยความจริงบ้าง ไม่ยอมรับความจริงกันบ้าง มันจะมีอะไรเหลือในโลกอันนี้ มีแต่ของจอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมืองมันเหลือได้ยังไง ไม่เหลือ ฉิบหายหมด หน้าที่การงานนี้เหลว ๆ ไหล ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำไปอย่างนั้นแหละ แบบผักชีโรยหน้า ๆ ไม่ได้มีจริงมีจังอะไร เรื่องมันจริงมันจังมันอยู่ฉากหลังต่างหากนี่ อันนั้นจริงจังมาก พอบีบบีบ พอมัดมัดเอาเลย ไม่ได้เท่านั้นไม่ให้ไม่ทำ เวลาที่ไม่มีพอ เรื่องนั้นเรื่องนี้หาอยู่นั้นแหละ พวกปอบเป็นอย่างนั้น ปอบกินตับประชาชน เขาว่าข้าราชการ ๆ ว่าเป็นเจ้าเป็นนายเรานะภูมิใจ บทเวลาสะแตกตับประชาชน เขารู้กันทั้งแผ่นดิน เขาไม่ว่าอะไรเขาทนเอา ปล่อยให้สะแตกไปอย่างนั้น

การพูดอย่างนี้เราไม่ได้พูดทุกรายนะ พูดเฉพาะรายมันเป็นอย่างที่ว่า มันมีอย่างนี้จะให้ว่ายังไง เหล่านี้แหละที่มันทำลาย พวกคนดีเขาไม่ได้ทำลายจะไปว่าให้เขาทำไม่คนดี เราก็หาคนดีของดีอยู่แล้ว ไปว่าให้เขาทำไม่คนดี ก็ว่าคนที่มันเลวที่มันกดถ่วงชาติบ้านเมือง ทำลายชาติบ้านเมืองนั้นซิ มีมากเท่าไรยิ่งเหลวยิ่งแหลกไปหมด โห น่าทุเรศจริง ๆ นะ มันไม่ได้หน้าได้หลังอะไรทำอะไรคนจำพวกกาฝากนี้ มีแต่กัดแต่แทะบ้านเมืองตลอด

ทำตามหลักวิชานั้นหลักวิชานี้ ครั้นเวลาไปทำไม่เห็นทำตามหลักวิชา ตาสีตาสามองดูก็รู้งานนั้น ๆ ตาสีตาสาไม่มีหลักวิชามองดูมันขวางตาก็รู้ อันไหนผิดอันไหนถูก แต่นักวิชาการทำไมไม่รู้ มันทำพอให้แล้วมือไปนั้น เรื่องวิชามันรู้แต่มันไม่ทำตามนั้นซิ พวกประชาชนเขาจะตาย ดิ้นอยู่ทั่วประเทศเขตแดน ปากกัดตีนถีบถึงขนาดนั้นก็ยังไม่พอยู่พอกิน ติดหน้ติดสินพะรุงพะรัง ผู้สนุกยิ่งสนุกกินแบบไหนต่อแบบไหนแสนปลิ้นปล้อนหลอกลวง คดโกงรีดไถสารพัด กินได้ทั้งนั้น ร้อยล้านพันคมคือพวกนี้แหละ อาศัยอำนาจหน้าที่อยู่ฉากหน้า สะแตกอยู่ฉากหลังกินบ้านกินเมืองอยู่ฉากหลังนี้ซิที่มันนำทุเรศมาก

นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ วันนี้เรื่องสัมผัสที่ควรจะพูดก็พูดบ้าง เราในฐานะที่ทำประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองคนหนึ่งแทบเป็นแทบตายเหมือนกัน เราอยากเห็นหัวหน้า ๆ ที่ทรงบรรพตธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ผู้น้อย ๆ บ้าง นี่มันไม่เห็น ใหญ่เท่าไรยิ่งเหลว ๆ นะซี แล้วจะยึดที่ไหนเกาะที่ไหนมีแต่พัง เกาะใหญ่เท่าไรยิ่งพังใหญ่ แล้วจะทำยังไงบ้านเมืองเมื่อเป็นอย่างนั้น

ถ้าเดินไปในวัดก็ไปเที่ยวดูถ่อ เดินอืดอาด ๆ โห เจ้ายศ เดินเข้าไปในวัดเป็นเหมือนกับว่าไปมองดู ไปตรวจตราพาชีพระเหล่านี้เป็นยังไงงู่นนะ กิริยามารยาทเป็นยังไง เราเป็นผู้ตรวจการแผ่นดิน ตรวจการพุทธจักร ไม่รู้ตัวเลยว่าพระดุดับอยู่นะ ดับเขามือหรือไม่มี มีแต่ดับพระนั่นหรือ พระก็ดุดับคนได้เหมือนกันนี่วะ ทำไมพระจะดุดับคนไม่ได้ พระดุดับคนยิ่งดูได้ง่ายยิ่งกว่าคนดุดับพระ เอ้า พูดให้ถึงเหตุถึงผลอย่างนี้ นอกจากท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นแหละ มานี้ โอ๊ย สลดสังเวช

ก้าวเข้ามาในวัดนี้ ทำท่าทำทางฝั่งผาย พวกเจ้าใหญ่นายโตมาพวกเจ้าอำนาจวาสนา ดูหัวใจมันเหมือนกับไฟเผาแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆนูน มันไม่ได้ดูนะ มันดูนูนมันอ้าปากดูด้วยว่าตัวฉลาดนะ อ้าปากดู คนฉลาดจะอ้าปากดูอะไร จับปากดูซิ พูดแล้วมันทุเรศนะ พระดูโยมท่านมีหูมีตาเหมือนกันทำไมดูไม่ได้ดูมรรวาสัญชาติโยม ดูไปได้รอบด้านนี่ว่าไง ตามีหูมีตาทำไมดูไม่ได้ตาเขามีเขาดูตาเรามีทำไมดูไม่ได้วะ

มาวัดมวานี้ แหม เราไม่อยากให้เข้าวัดคนแบบนี้ว้างั้นเลย มันหนักศาสนาหนักวัดหนักวา ถ้าขึ้นให้มีแบบนี้มาก ๆ แล้วพระเณรแตกวัดหนีหมด มันจะเป็นเจ้าอำนาจวาสนาเป็นนายพระละชิ หนักเข้า ๆ ก็เป็นนายพระ ใครจะมาไม่มาจะเป็นอะไรบิณฑบาตมาकिनวันหนึ่ง ๆ ได้ข้าวมาทัพพีสองทัพพีพอแล้ว ไม่อยากให้มาทำสกปรกวัดวา พวกนี้พวกสกปรก พวกเจ้ายศเจ้าศักดิ์ กยศของกิเลส มันวิเศษวิโสอะไรยศของกิเลส ถ้ายศของธรรมแล้วไม่ยกไม่เหยียบไม่มีเรื่องอะไร ถ้าอานุภาพของกิเลสนี้แสดงจรดเมฆนูน ถ้าเป็นธรรมนะเอาเข้าในผ้าซั้วห่อไว้ก็แสดงรัศมีออกมาจนได้แหละ ถ้าเป็นซั้วเอาผ้าห่อทองคำมาห่อไว้มันก็แสดงกลิ่นออกมาจนได้แหละ

โห มันทุเรศจริง ๆ นะ ตั้งยศตั้งศักดิ์ให้แทนที่จะเป็นเครื่องประดับบ้านประดับเมืองให้เป็นที่เคารพบูชากราบไหว้ เป็นที่ตายใจของผู้น้อย กลับเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมาร เป็นผู้ทำลายชาติบ้านเมืองแหลกเหลวไปหมด เพราะอำนาจแห่งยศถาบรรดาศักดิ์นี้มันทำลาย นั่นซีตั้งให้รู้เนื้อรู้ตัวกลับเป็นบ่วงไปอีก ๒ ชั้น ๓ ชั้น นี่ซิมันนำทุเรศนะ

ผู้น้อยก็ไม่ทราบจะเดินตามใคร ผู้ใหญ่ไม่เป็นท่าแล้วเด็ก ๆ จะเดินตามใคร เริ่มตั้งแต่

ในครอบครัวไป พ่อแม่ก็โกรโงโงไปแบบหนึ่ง ต่างคนต่างเป็น ๆ ต่างครอบครัวต่างเป็น แล้ว
เด็กเกาะใคร เกาะก็เกาะแต่เรื่องโกรโงโงนี่ซิ ไปโรงเรียนหรือก็มีแต่เด็กแบบเดียวกันในโรง
เรียน ครูก็ครูแบบเดียวกันในโรงเรียน เอาหลักเอาเกณฑ์มายึดให้เป็นชื่อเป็นแปะของบ้านของ
เมืองไม่ได้ พิจารณาซิถ้าเราหาเรื่อง เอ้า เข้าไปในวงราชการงานเมือง ก็เป็นแบบนี้ ๆ ทั่ว
ประเทศไทย ไหนแบบบ้านแบบเมืองที่จะให้เป็นจรั้งถาวรแน่นอนหนามันคงอยู่ตรงไหน เมื่อมัน
มีแต่อย่างนี้แล้ว ไม่มี มีแต่ฉิบหายนั้นแหละ

วันนี้พูดเท่านั้นแหละ